

David Baldacci
Végállomás

David Baldacci

Végállomás

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Mercy

Copyright © 2021 by Columbus Rose, Ltd.

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 655 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

1. fejezet

Atlee Pine nézte, ahogy az ütött-kopott koporsó lassan közelít a felszínhez a föld alatti nyugvóhelye felől, ahol majdnem két évtizeden át hevert háborítatlanul. A koporsókat és a holttesteket nem lenne szabad megzavarni. Pontosan ott kellene maradniuk, ahová tették őket, legalább addig, amíg a haldokló nap át nem csap az űrön, és örök éjszakába nem borítja a földet.

Pine-nak azonban most ilyen napja volt.

Vagy inkább ilyen évem.

A szeme megakadt egy fekete varjún, amely fülsiketítően károgtott egy satnya fenyőfa ágán a megzavart sír felett. A madár láthatóan úgy vélte, hogy ebédet hoznak fel neki abban az ételtartó dobozban, és türelmetlenkedni kezdett.

Nos, én már harminc éve türelmetlenkedem, gondolta Pine.

Pine az FBI különleges ügynöke volt. Száznolcvan centi magas cipő nélkül, és csupa izom, köszönhetően a kemény súlyozással töltött éveeknek – először az atlétikai diadalok vágya hajtotta, most pedig a jelenlegi foglalkozása könyörtelen elvárásainak kellett megfelelnie. Egyes ügynökök azzal töltötték a munkaidejük nagy részét, hogy a fenekükön ülve bámulták a számítógépük képernyőjét, vagy az utcán dolgozó kollégáikat felügyelték. Pine nem tartozott közéjük.

A szokásos körzete Arizonában volt, a Grand Canyon környékén. Hatalmas terület tartozott hozzá, és ő volt az egyetlen FBI-ügynök azon a vidéken. Pine-nak ez így tökéletesen megfelelt. Utálta a bürokráciát meg az aktakukacokat, akiknek az összes mozgulatát fojtogató szabályhalom határozta meg, ami valójában mindent le-

lassított. Különösen a rosszfiúk begyűjtését, márpedig Pine számára ez lett volna a lényeg.

Jelenleg Virginiában tartózkodott, és egy személyes ügyön dolgozott. Ez volt az egyetlen esélye, hogy rendbe hozza az életét.

Pine mellett Carol Blum állt, az asszisztense.

Ők ketten éppen Pine ikertestvérét, Mercy Pine-t keresték, akit még hatéves korukban raboltak el a lányok közös hálósobájából, a Georgia állambeli Andersonville-ből. Az elrabló a másik gyermeket majdnem megölte, Pine ügynök csak a pusztá szerencsének köszönhetette, hogy életben maradt, valamint – a saját feltételezése szerint – annak, hogy egyszerűen nem volt hajlandó meghalni. Azóta nem látta Mercyt. Az eset tönkretette Pine családját, a trauma pedig az ő további életét is meghatározta.

Mercy nyomait egy Crawfordville melletti helyig követték Taliaferroban, Georgia állam legkevesbé beépített, legritkábban lakott megyéjében. A lányt ott Rebecca Atkinsnek nevezték, és fogva tartották egészen addig, amíg majd húsz évvel ezelőtt meg nem szökött. A nyoma viszont mostanra olyan hideg volt, mint egy halottasház hűtője.

Mercy egyik fogvatartója, Joe Atkins gyilkosság áldozata lett, a holttestét a lány kiszabadulását követő napon találták meg. A felesége, Desiree addigra eltűnt. Pine kiderítette, hogy az ikertestvérét egy Ito Vincenzo nevű férfi rabolta el. Az ő bátyja, Bruno gengszter volt, és haragudott Pine anyjára, Juliára, mert a nő beépített emberként segítette a kormányt az 1980-as években, amikor New York több bűnözőcsaládját is sikerrel lebuktatták. A bűnözőcsaládoknak ez persze egyáltalán nem tetszett. Bosszút akartak állni érte. A Vincenzo család egyértelműen a Pine családot hibáztatta. Ito Vincenzo megpróbálta kiirtani őket a gyilkos kedvű bátyja biztatására, és egészen jól sikerült is neki.

Az FBI nemrégiben megjelentetett egy közszolgálati közleményt, benne Mercy fotójával, amely abban a pillanatban készült, amikor a lány kitört a rögtönzött börtöncellájából. Pine azt remélte,

hogy ha Mercy életben van, meglátja a közleményt, és jelentkezik. Mivel azonban nem így történt, Pine úgy döntött, hogy másik nyomon indul el.

Az anyja még évekkel korábban azt mondta neki, hogy az apja, Tim Pine öngyilkos lett. Később azonban megtudta, hogy valójában nem Tim volt a vér szerinti apja, hanem egy Jack Lineberry nevű férfi. Lineberryt majdnem megölték egy Atlee ellen intézett támadásban egy, a családjától teljesen független ügyben. A felfedezés, hogy Jack az apja, megdöbbenetette Pine-t, de az, amit nemrégiben derített ki, ugyanennyire földhöz vágta, ha nem még jobban. Ezért jött ide.

Tudom, hogy minden család diszfunkcionális, de úgy tűnik, az enyém a vitathatatlan világbajnok.

A koporsó végre feljutott a felszínre, kiemelték a gödörből, és letették a földre. A fémvázát láthatóan elkezdte tönkretenni a víz meg a föld alatt töltött idő. Pine azon töprengett, vajon mennyire maradt épen a tartalma.

Odasietett a helyszínelő csapat, és gyorsan felfeszítették a koporsót. Az emberi maradványokat beletették egy hullazsákba, azt összecipzárazták, átemelték egy fekete furgon végébe, aztán azonnal el is hajtottak vele. Pine tudni vélte, kit temettek el abba a sírba. De az ő sejtése nem elég, különösen nem egy FBI-ügynök vagy egy gyászoló lány számára, ezért exhumáltatta a testet. A DNS-teszt majd megadja az egyértelmű választ. Abból kiderül, ki feküdt a koporsóban, Pine ezt biztosra vette.

Még sosem járt ennél a sírnál, Virginia nagyvárosoktól távoli vidékén, méghozzá abból az egyszerű okból kifolyólag, hogy az anyja hazudott neki az apja állítólagos öngyilkosságának a helyszínéről. Julia ráadásul azt állította, hogy az apját elhamvasztották, aztán egy ismeretlen helyen szétszórták a hamvait a szélben. Ez is hazugság volt. De persze úgy tűnt, mindenki hazudott Pine múltjáról.

Most úgy vélte, hogy a sírban heverő test nem másé, mint Ito Vincenzóé. Úgy tűnik, a férfi kiderítette, hol húzta meg magát Tim

Pine, és felkereste, hogy bosszút álljon rajta. Csak épp végül ő dobta fel a talpát.

Pine-nal azt is elhitették, hogy a szülei azért váltak el, mert a Mercy eltűnése miatti bűntudatuk megbékíthetetlen ellentéteket szült közöttük. Most már tudta, hogy Tim csak eljátszotta a halálát, az anyja pedig nem sokkal később önként elhagyta az egyetlen megmaradt lányát. Julia Pine valójában csatlakozott a volt férjéhez, és együtt váltak köddé.

És teljesen egyedül hagytak engem. Köszí szépen! Igazán remek szülők vagytok!

2. fejezet

Pine Carol Blumra nézett. A hatvanas éveiben járó asszony, hat felnőtt gyermek anyja, már régóta az FBI-nál dolgozott, és időközben egyfajta pótanya lett a szövetségi ügynök számára, bizonyos mértékig elfoglalta a helyét az igazinak, aki elhagyta őt.

Blum eltökélten figyelte a főnökét, aki beledugta a kezét a farmerje mély zsebébe, és úgy összevonta a szemöldökét, hogy az teljesen uralta az arcát.

– Mikor fogják tudni megmondani, hogy Ito Vincenzo-e az? – kérdezte Blum.

– Remélhetőleg legkésőbb néhány nap múlva. Adtam nekik DNS-mintákat.

– Honnan szerezte?

– A fia meg az unokája holttestéből. Ilyen esetben a családi kapcsolat egyértelmű azonosításnak számít.

– Igen, persze – vágta rá Blum. – Semmilyen más módon nem kerülhetett volna a Vincenzo családdal összekapcsolható minta a koporsóba.

Visszasétáltak a kocsihoz, és elhajtottak.

– És most hogyan tovább? – kérdezte Blum.

– Van egy kis időnk, mivel az FBI hivatalosan is eltávozási engedélyt adott.

– Ez volt a legkevesebb azok után, hogy maga meg Puller ügynök megoldották azt az ügyet New Yorkban.

John Puller katonai nyomozó volt, aki összefogott Pine-nal, hogy együtt leplezzenek le egy zsarolással foglalkozó szervezetet, amelynek mind az irányítói, mind az áldozatai között voltak fontos

pozíciókat betöltő, befolyásos emberek is. Pullert eközben meglőtték, de azóta már majdnem teljesen felépült.

– Abban magának is szerepe volt, Carol. És kis híján ott is maradt, mert elcseszttem.

– Azért azt se felejtse el, hogy megmentette az életemet!

– Miután fölöslegesen kockára tettem – vágott vissza Pine. Közben kifordult a temetőből, még hozzátette: – Ha Mercy meglátja a közleményt, talán jelentkezni fog. Az lenne az ideális végkifejlet.

– És ha nem?

– Akkor lehetséges, hogy... már nincs életben. – Pine Blumra pillantott. – Már elfogadtam ezt a lehetőséget, Carol. Réges-régen. Tudom, hogy Mercy életben volt, amikor kiszabadult Atkinséktől. De azóta sok minden történhetett vele.

– És nem úgy tűnik, hogy Atkinsék nagyon igyekeztek volna, nos... taníttatni, vagy... – Blum elhallgatott, és bizonytalanul a főnökére pillantott.

– Mondjuk ki: úgy nézett ki, mint egy vadember – közölte Pine lassan. – És nem vagyok benne biztos, hogy elboldogult a nagyvilágban egyedül, legalábbis nem a többséget alkotó közegben. Azokat az embereket pedig, akik kisodródni a társadalom szélére anélkül, hogy bárkire számíthatnának... könnyen kihasználhatják.

– De ő erős volt, és találékony, Pine ügynök. Gondoljon csak bele, hogy túlélte a fogságot Atkinséknél, aztán túljárt az eszükön, és megszökött!

– Joe Atkins pedig meghalt, egy kést kapott a hátába – felelte Pine.

– Már elmondtam, mi erről a véleményem. Azt kapta, amit megérdemelt.

– Nem mondom, hogy nem értek egyet, Carol. Csak azt mondom, hogy ha tényleg Mercy ölte meg, ha erőszakra hajlamos, akkor lehetséges, hogy az azóta eltelt években akadtak problémái. Talán mást is elkövetett.

– Úgy érti, hogy esetleg másokat is bántott?

– Vagy ami még valószínűbb: ő lett erőszak áldozata – felelte Pine.

– És ezzel visszatértünk az eredeti kérdésemhez: most hogyan tovább?

– Utoljára Crawfordville mellett, Georgia államban látták. Azon az éjszakán megszökött, vagy legalábbis úgy tűnt.

– Hogy érti azt, hogy „úgy tűnt”? – kérdezte Blum.

– Desiree Atkinst sosem találták meg. Legalább három lehetséges forgatókönyvet tudok elképzelni. – Pine az ujjain számolta őket.

– Desiree megölte a férjét, és megszökött. Mercy megölte Desireet, és megszökött. Vagy Desiree ölte meg Mercyt, aztán megszökött.

– Miért ölte volna meg Desiree a férjét?

– Mindenki szerint szadista örült volt. A videón lövést hallottunk, és azt feltételeztük, hogy Joe lőtt Mercyre. De mi van, ha Desiree-nél volt a fegyver, és ő sütötte el? Mi van, ha Joe megpróbálta őt megállítani? Elvette tőle a puskát, de a felesége hátba szúrta.

– Szóval úgy gondolja, hogy Joe talán el akarta engedni Mercyt? Ezt nem tudom elképzelni. Ha kiderült volna az igazság, mindketten nagy bajba kerültek volna.

– Csak azt mondom, hogy lehetséges, nem azt, hogy valószínű. Lehet, hogy Desiree megölte Mercyt, aztán Joe ideges lett, fel akarta hívni a rendőrséget, így hát az asszony leszúrta, és megszökött Mercy holttestével. Bár elég nehezen bírta volna beemelni Joe pick-up-jába. Desiree apró termetű volt, Mercy pedig száznál többet nyomott, mint Desiree. Miután kiderült, mi történt, holttestkereső kutyákkal átvizsgálták a helyszínt. A környéken nem temettek el senkit. Úgyhogy ez a lehetőség kizárva. De mi van, ha Joe segített megszabadulni Mercy holttestétől, utána viszont pánikba esett, vagy megbánta? Aztán Desiree kést döfött a hátába.

Blum eltöprengett a lehetőségen.

– Vagy, ahogy korábban mondta, lehet, hogy Mercy végzett

mindkettejükkel. Otthagyta Joe holttestét, aztán talán fogta Desiree maradványait, jó messzire elvitte, és ott eltemette.

– Lehetséges. De ez azt jelentené, hogy Mercynek kellett vezetnie a pick-upot.

– Biztosan rájött magától, hogyan kell – tette hozzá Blum.

Pine a fejét rázta.

– Kézi sebváltós volt. Senkit sem ismerek, aki magától kitalálta volna, hogyan működik a kuplung, különösen, ha előtte éveken át egy lyukba zárva élt, és még sohasem ült volán mögött. Ilyen stresszhelyzetben biztosan nem. Azt pedig nem tudom elképzelni, hogy Atkinsék megtanították vezetni.

– Vagyis hová akar kilyukadni?

– Azt akarom mondani, Carol, hogy szerintem Desiree lépett meg aznap éjjel a pick-uppal. És úgy gondolom, hogy egyedül ment.

– Úgy érti, mert véget ért a színjáték?

– Igen – bólintott Pine. – Szóval, hogy válaszoljak az eredeti kérdésére, vagyis arra, hogy mihez kezdünk most, azt hiszem, visszamegyünk Georgiába, és megnézünk egy réges-régen kihűlt nyomot, hátha mégis találunk valamit.

– Na és Jack Lineberry? Beugrik hozzá látogatóba, ha már Georgiában járunk?

Pine erre nem felelt.

Vegyes érzései voltak a vér szerinti apjával kapcsolatban. Az utolsó találkozásuk pedig katasztrofálisra sikerült. Nem számított semmi jóra a következőtől sem. De végső soron a férfi tehetett róla, nem ő. Egyszerűen ez történik, ha valakinek minden szava hazugság.

3. fejezet

Pine kibámult a bérelt kocsi ablakán Crawfordville-ben, Georgia erdős Taliaferro megyéjében. Itt az embernek esélye sem lenne észrevenni egy merénylőt, csak ha már késő. A sűrű lombozat a gyilkosok legjobb barátja, akár szarvasra vadásznak, akár emberre.

Virginiából Atlantába repültek, kocsit béreltek, és azzal jöttek ide. Már be is jelentkeztek Dick Robertsnél, a nyugalmazott, végletekig tisztességes megyei seriffnél, aki az első látogatásuk idején segített nekik. Roberts fogadta évekkal korábban a segélyhívást, és ő talált rá Joe Atkins holttestére. A kérdés az első pillanattól az volt: ki szúrta bele azt a kést? Roberts akkor is ott volt Pine mellett, amikor rábukkantak Mercy régi börtönére, a kis dombba vájt barlangra Atkinsék házatól távolabb, valamint amikor megtalálták és megnézték azt a videófelvételt, amely a lány szökését dokumentálta. Roberts tudta, hogy Mercy az ügynök testvére, és hogy ez az ügy személyes Pine számára.

Nem, ez nem egyszerűen személyes. Az egész karrieremet feltettem arra, hogy végre megoldjam ezt az ügyet. Nekem innen nincs visszaút.

Egy pillanatra pánikba esett, mint az úszó, aki rájött, hogy elsodorták a hullámok, ezért nagyon kockázatos és nehézkes lesz az útja vissza a partra. Aztán kinézett az ablakon, mélyen beszívta a levegőt, hogy megnyugodjon, közben pedig némán megfeddte magát, amiért elveszítette az önuralmát, és gyerekesen viselkedett.

Roberts elmagyarázta nekik, merre kellett mennie Atkinsék pick-upjának azon az éjszakán, hogy eljusson oda, ahol rátaláltak. Most azt az útvonalat követték. Végig az erdőben haladtak. Itt min-

den út ilyen volt: kanyargós, nagyrészt kihalt, leszámítva a fák között élő állatokat. Mindössze öt házat láttak útközben. Ebből háromban laktak, kettő elhagyatott volt. Megálltak, feltettek pár kérdést, de mint kiderült, a mostani lakók közül senki sem élt a környéken a kérdéses időszakban.

A legutolsó beszélgetés után Pine és Blum oda hajtott, ahol a pick-upot megtalálták: a régi, hosszú évek óta elhagyatott Esso benzinkúthoz. A négy betűt és mögöttük a neoncsöveket az elmúlt évek alatt céltáblának használták, csak a tábla fémrúdja maradt egyben. A civilizáció lecsupaszított, tönkrement darabkája volt ez egy olyan erdőben, amely láthatóan eltökélte, hogy visszaszerzi, ami az övé. Megálltak a kocsival ott, ahol régen a töltőpistolyok lógtak, de nem szálltak ki. Pine körbenézett: pont olyan reményvesztett látvány fogadta, mint ahogy ő érezte magát. Aztán eszébe jutott valami.

– Jól van, szóval a pick-up Desiree-vel itt kötött ki – állapította meg Pine. – De miért itt?

Blum körbenézett.

– Szerintem ez itt egy találkozóhely. „Hé, Iksz Ipszilon, gyere ki az Esso kúthoz, ott találkozunk!” Valószínűleg ez volt az egyetlen jellegzetes hely a környéken. Desiree nem tudta, mikor találják meg a holttestet. El akart tűnni, de nem olyan kocsival, amire körözést adhatnak ki.

– Az Iksz Ipszilonok száma pedig véges. Valójában csak két lehetséges megoldás jut eszembe.

– Len és Wanda Atkins, a férje szülei – felelte Blum. – De Roberts seriff azt mondta, hogy beszélt velük Joe meggyilkolása és Desiree eltűnése után. Mindketten tagadták, hogy hallottak volna Desiree felől.

– És valószínűleg mindketten hazudtak, hogy mentsék magukat. Láta a fotót, amin együtt vannak Mercyvel. Tudták, hogy fogva tartják az akarata ellenére. Azt is tudták, hogy ha ez kiderül, akkor börtönbe kerülnek. Ezért léptek olajra nem sokkal azután, hogy

Mercy megszökött, Joe-t pedig megölték. És most már biztos vagyok benne, hogy Desiree felhívta őket aznap éjjel, hogy elmondja, mi történt. Megbeszélték, hogy itt találkoznak, a pick-upot pedig itthagyják. Elvitték valahová Desiree-t, talán egy busz- vagy vasútállomásra, ahonnan továbbutazott, és új életet kezdett új személyazonossággal. Len meg Wanda pedig visszamentek a lakókocsihoz, és ott is maradtak, amíg másnap hírt nem kaptak a fiukról. – Blumot figyelte. – Ezt valószerűtlennek tartja?

– Épp ellenkezőleg, nagyon is jó meglátás, Pine ügynök.

Pine összehúzta a szemét, láthatóan elbizonytalanodott.

– De tényleg valószerűtlennek tűnik, hogy egyszerűen elhitték Desiree-nek, hogy a fiuk meghalt. Talán arra gondoltak, hogy még megmenthetik, vagy hogy a menyük hazudik. Ha pedig tényleg meghalt, rettegtek volna, hogy az állatok éjszaka darabokra szagatják Joe testét. Márpedig tudjuk, hogy nem így történt.

– Szóval talán ők gondoskodtak arról, hogy a fiuk holttestét ne gyalázzák meg?

– Ami azt jelenti, hogy meg kell találnunk Len és Wanda Atkint, és tőlük kell megkérdeznünk, mi történt.

– Ha még életben vannak.

– Ha életben vannak, akkor biztosan kapnak nyugdíjat, és részesülnek támogatott egészségügyi ellátásban. Azon keresztül megtalálhatjuk őket.

– Rádásul Len harcolt Vietnámban. Megsebesült. Vagyis...

Pine folytatta a gondolatot:

– Vagyis jó eséllyel kapcsolatban áll a Veteránügyi Minisztériummal a gyógyszerek, a kezelések meg hasonlók miatt. Így gyorsabban eljuthatunk hozzá, mint a bürokratikus társadalombiztosításon keresztül, mert ott nem igazán ismerek senkit.

Elővette a telefonját.

– Kit hív? – kérdezte Blum.

– John Pullert. Ki mást? Már így is segített megszerezni Len Atkins katonai dokumentumait.

Beszélt Pullerrel, aki elmondta, hogy gyorsan gyógyulnak a sérülései. Azt is hozzátette, hogy több embert is ismer a Veteránügyi Minisztériumnál, mivel az apja az ő egyik intézményükben él, és minden tőle telhetőt meg fog tenni, hogy segítsen megtalálni Len Atkinst.

Pine megköszönte, aztán bontotta a hívást.

– Jól van, akkor várjuk, hogy csodát tegyen.

– Amíg ő ezzel foglalatосkodik, nem kellene elmennünk Jack Lineberryhez látogatóba?

Pine arca megkeményedett, és kinézett a kocsi ablakán. Lineberry alakja óriásira duzzadva jelent meg előtte, mintha rémálmot látna.

– Ezt már kérdezte.

– De sosem válaszolt, ezért kérdezem megint.

– Miért kellene meglátogatnom? – kérdezte Pine hevesen.

– Akár tetszik, akár nem, ő a vér szerinti apja. És egyébként sem váltak el szépen!

– Nézze, nem vagyok büszke arra, amit tettem.

– És most ideje új alapokra helyezni a kettejük kapcsolatát.

Pine éles pillantást vetett a barátnőjére.

– És miért kellene foglalkoznom vele?

– Mert szüksége lesz a segítségére, akár megtalálja a testvérét, akár nem.

Pine még zavarodottabb arcot vágott.

– Miért?

– Gondolom, még mindig szeretné megtalálni az anyját. És Tim Pine-t is, hiszen már majdnem biztosan tudja, hogy nem ő feküdt abban a sírban. Jack pedig értékes segítség lehet. Akárhogy is, nem arra kérem, hogy legyen vele elnéző.

– Jó, mert nem is áll szándékomban – szúrta közbe Pine.

– De Lineberry szerintem nagyon igyekszik helyesen cselekedni – folytatta rendíthetetlenül Blum. – És akkor is az apja. Ha pedig

meg sem próbál kapcsolatot teremteni vele, szerintem később meg fogja bántani.

– Sok mindent bánok, Carol – felelte Pine. Ennek ellenére sebességbe tette a kocsit, és elindult, hogy felkeresse azt az embert, aki többet hazudott neki, mint bárki más.

A szemét anyámat leszámítva.

4. fejezet

Jack Lineberry birtoka Atlantától egyórányi kocsútra terült el dél felé. Lineberry hatalmas vagyont szerzett a pénzügyi világban, és az itteni birtoka mellett, ahol általában tartózkodott, volt egy tetőlakása Atlantában, egy apartmanja New Yorkban meg egy magánrepülője. A legtöbb ember elalélna a gyönyörűségtől, ha így élhetne. Pine azonban nem tartozott közéjük.

Ha valakinek ilyen sok játékra van szüksége ahhoz, hogy élvezze az életet, akkor még mindig gyerek.

Előre odatelefonáltak, és megbeszéltek Lineberryvel egy találkozót. Bejelentkeztek a kapunál, bejutottak a házba, aztán az egyik szobalány odavezette őket a ház urához. Lineberry még nem kelt fel, tájékoztatta őket a nő, ami megijesztette Pine-t, mivel már jócskán benne jártak a délutánban.

Beléptek a hálóba, a szobalány pedig elment. Az összes redőnyt leeresztették, így sötét volt odabent, és túlzottan meleg. Mintha egy tapétával és szőnyeggel díszített sírkamrában találták volna magukat, amelynek a lakója még életben van. Pine-t nyugtalanította ez a benyomás.

– Jack? – szólalt meg.

Valami megmoccant az ágyban. A pizsamás Lineberry az erejét megfeszítve küzdött, hogy fel tudjon ülni, de végül sikerült neki. Pine és Blum közelebb húzódott, és lepillantott rá. Az arcukról lerítt, mennyire megijesztette őket a férfi állapota. Mintha Lineberry két évtizedet öregedett volna a legutóbbi találkozásuk óta. A magas, jóképű, hatvanas éveiben járó férfi úgy nézett ki, mint aki öz-

szeaszott, elfonnyadt, törékeny lett, és ami a legárulkodóbb: lemondott az életről.

– Jack... Mi történt? – kérdezte Blum.

A férfi ráemelte a fáradt, véreres szemét, a szemöldöke bosszúsan, szinte mérgesen rándult össze.

– Semmi... sem történt. Jól... vagyok.

– Nem úgy nézel ki – közölte Pine kerek perec. – Egyáltalán nem úgy nézel ki, mint aki jól van.

– Mondod te – felelte a férfi nyűgösen.

– Minden értelmes ember ezt mondaná – ellenkezett Pine.

– Meglőttek, Atlee. Az azért nem olyan, mint egy nátha. Abból nem lehet pikk-pakk felépülni. Különösen nem az én koromban.

– Tisztában vagyok vele – kezdte az ügynök, aztán Blumra pillantott. – És tudom, hogy nem lett volna szabad úgy elveszítenem a fejemet, amikor legutóbb meglátogattalak.

– Minden okod megvolt rá, hogy dühös legyél. Igazából úgy érzem, hogy viszonylag könnyen megúsztam.

– Ne kezdj el lovagiaskodni, mert azzal csak megnehezíted a dolgot! – felelte Pine könnyedebb modorban.

Lineberry felemelte a kezét, mielőtt a nő folytathatta volna.

– Sokat gondolkoztam, Atlee. Az életemnek ebben a szakaszában kénytelen vagyok.

– Miről gondolkoztál? – kérdezte Pine élesen, egyáltalán nem tetszett neki ez a fatalista hangnem.

– Rólad, Mercyről, anyukádról és Timről. És végső soron magmról.

Pine odahúzott egy széket az ágyhoz, és leült.

– És mire jutottál?

Valójában nem akarta hallani a választ, de az életben meg kell hallgatni azt is, amit nem akarunk, sőt talán azt a legfontosabb tudni.

– Nos, először is mindenemet rád és Mercyre hagyom.

Pine azonnal megrázta a fejét, hátrahőkölt a hírtől.

– Jack, nem...

– Kérlek, hallgass végig! Kérlek! Ez most fontos.

Pine újra Blumra pillantott, aki könnyörgő arccal biccentett.

Az ügynök hátradőlt, összefonta a karját a mellkasán, és makacs arckifejezést öltött magára.

– Rendben. Hallgatlak, de ez nem jelenti azt, hogy egyet is értek veled.

– Én vagyok az apátok, neked meg Mercynek. Ez azt jelenti, hogy felelősséggel tartozom értetek, és mind ez idáig ezt teljesen elhanyagoltam.

– Nem is tudtad, hogy...

– Többet tudtam, mint amennyit elárultam – szakította félbe a férfi. – Amit pedig nem tudtam, azt is könnyen kitalálhattam volna. A lényeg, hogy mindvégig borzalmasan viselkedtem. Kétlem, hogy létezik nálam rosszabb apa.

Lineberry olyan vigasztalhatatlan volt, hogy Pine érezte, amint enyhülni kezd a haragja. Előredőlt, és a férfi karjára tette a kezét.

– Jack, lehetetlen helyzetbe kerültél. Egyáltalán nem volt könnyű dolgod.

– Nos, most viszont nagyon is egyszerű a helyzet. Van két lányom. Rajtatok kívül nincs senkim. A szülők gyakran a gyerekeikre hagyják mindenüket, és én is pontosan ezt fogom tenni. Ha nem akarsz, nem baj, akkor továbbadod annak, akinek vagy aminek akarsz. De nem akadályozhatod meg, hogy megtegyem – tette hozzá élesen. – Már el is készíttettem a végrendeletemet az ügyvédekkel, és alá is írtam. Semmit sem tehetsz ellene.

– Rendben, Jack, ha ezt akarsz.

– Ezt akarom.

– De még nagyon sokáig fogsz élni. Úgyhogy ez elég korai.

– Senki sem tudhatja, mit hoz a holnap, Atlee, és ezt mi ketten mindenki másnál jobban tudjuk. – Majd mielőtt a nő bármit felelt volna, megkérdezte: – Sikerült kiderítened még valamit Mercyről vagy az anyukádról és Timről?

Pine elmesélte neki, hogy exhumáltatta a sírt, és most várja

a megerősítést, hogy a holttest valójában Ito Vincenzóé. Arról is beszámolt, hogy megpróbálták végigjárni azt az utat, amelyet Desiree Atkins tett meg aznap éjszaka, ebből pedig arra következtettek: a nő Lennel meg Wandával találkozott a régi benzinkútnál, ők segítettek neki megszökni.

– Azokra az emberekre gondolsz, akiket lefényképeztek Mercy-vel? – kérdezte Lineberry.

– Igen.

– Szerinted ennyi idő után még a nyomukra tudsz bukkanni?

– A ma rendelkezésre álló technológiával és adatbázisokkal igen. Mostanság már nehéz elbújni.

– És reméled, hogy ők majd elmondják, mi történt Desiree-vel?

– Így van. És ha megtaláljuk Desiree-t, ő talán fényt tud deríteni arra, mi történt aznap este, és talán arra is, hová tűnt Mercy.

– Nem biztos, hogy el akarja mondani neked – mutatott rá Lineberry.

– Mindig vannak módszerek, amikkel meg lehet győzni valakit. Desiree börtönbe kerülhet azért, amit tett. És ha ő ölte meg a férjét, vagy... – Pine szipogott. – Beszélni fog.

Lineberry kicsit jobban kihúzta magát, bár láthatóan nehezőre esett. Úgy tűnt, a társalgás erőt öntött belé.

– Van még valami – mondta.

Pine óvatosan nézte. A vér szerinti apja már így is nehéz helyzetbe hozta az örökség témájával, és nem igazán akart újabb problémával szembesülni.

– Igen?

– Tudom, hogy a saját költségeden kutakodsz.

Pine összevonta a szemöldökét. Erre nem számított.

– És?

– Nem lenne igazságos, ha így kellene folytatnod. Megvannak a lehetőségeim, hogy...

Pine azonnal megértette.

– Nem, Jack, ez az én ügyem, az én...

– Az enyém is! – csattant fel Lineberry olyan váratlanul, hogy mindenki megdermedt a szobában. Mintha a férfit magát is megdöbbsentette volna, hogy volt ereje így kifakadni. Nyugodtabban folytatta: – Ha elfogadod a segítségemet, talán gyorsabban eljutsz az igazsághoz. Például használhatnád a magánrepülőmet, ha el kell menned valahová.

Pine már a fejét rázta, de Blum közbeszólt:

– Folytassa, Jack! Hallgatjuk. – Az ügynök dühösen az asszisztensére meredt, de egy szót sem szólt.

– Ész tudom, hogy kocsikat bérelsz meg hasonlók. Erre semmi szükség. Vidd el a Porsché! Űgyis csak a garázsban áll kihasználatlanul. És... és nyitottam egy számlát, hogy bárhol vagy, hozzáférhess a pénzhez, amit rátettem. – Kihúzza az éjjeliszekrénye fiókját, és kivett két műanyag kártyát. – Az egyik síma bankkártya, a másik hitelkártya. Nincs korlátozva, hogy mennyivel terhelheted meg. A négy számjegyű PIN-kód a bankkártyán a születésed hónapja és napja.

– Jack, nem fogadhatom el a pénzedet.

– Nem az én pénzem, Atlee. Hanem a miénk. És nem nyaralásra fogod elkölteni. Arra fogod használni, hogy megtaláld a testvérédet, aki az én lányom. Meg az anyukádat és Timet. Gondolom, FBI-ügynökként annál könnyebb dolgod van, minél több forrás áll a rendelkezésedre. Vagy talán tévedek?

– Nos, nem – felelte Pine lassan.

– Akkor meg nem értem, mi a fene bajod van! – tette hozzá Lineberry nyersen, mintha arra biztatná a nőt, hogy próbáljon csak meg előhozakodni valami ürüggyel, amivel kijátszhatja az ő akaratát.

Nos, gondolta Pine, a férfi ezúttal ügyesen felülkerekedett a vitájukban. Még némi kelletlen büszkeséget is érzett azért, ahogy Lineberry ezt az ügyet kezelte.

Blum közben elvette a plastikkártyákat.

– Senkinek sincs semmi baja, Jack. Nagyra értékeljük a bőkezű felajánlását. Igazam van, Pine ügynök?

Pine az asszisztensére nézett, aztán az elcsigázott, de reménykedő Lineberryre, és ellágyult az arca.

– Köszönöm, Jack. Ez tényleg nagyon kedves tőled, és sokat segítesz.

A férfi nyilvánvalóan megkönnyebbülve hátradőlt.

Blum átadta a kártyákat Pine-nak, ő pedig zsebre vágta mindkettőt.

– És ha nem maradtok itt, szeretném, ha az atlantai lakásomat használnátok központnak – szólalt meg újra Lineberry. – Onnan szükség esetén továbbrepülhettek bárhová a magánrepülőmmel. Gondoskodni fogok róla, hogy mindig készenlétben álljon. Én biztosan nem fogom tudni hasznát venni a közeljövőben.

– Rendben, Jack – felelte Pine. Blumra pillantott. – Az jó lenne. De nem biztos, hogy sokáig ott maradunk. Oda kell mennünk, ahová a nyomok vezetnek.

– Megértem – felelte gyorsan a férfi.

– De nem akarom, hogy szolgálk várják a parancsainkat. El tudjuk látni magunkat.

– Gondoltam, hogy ezt fogod mondani, így máris három hónap fizetett szabadságot adtam a személyzetnek. Teljesen egyedül kell ellátnotok mindent.

– Igazán nagylelkű – jegyezte meg Blum.

– Így igazságos – felelte Lineberry nyomatékosan. – Mindenki számára.

– Emlékszel bármire, ami elindíthatna minket valamerre azt illetően, hová utazhatott anyám és Tim? – kérdezte Pine.

Lineberry komolyan nézett az ügynökre.

– Erre válaszképp adok neked valamit, amire anyukád azt mondta, hogy *soha* nem szabad látnod.

Pine most kihúzta magát a székében, minden izma megfeszült, az adrenalin szintje pedig hirtelen annyira megemelkedett, hogy alig bírta kimondani az egyszavas kérdését.

– M-mit?

Lineberry újra benyúlt a fiókba, és ezúttal egy szürke borítékot vett ki belőle.

– Amikor ezt elolvasod, szeretném, ha eszedbe jutna, hogy pont az ellenkezőjét kell tenned annak, mint amit az anyukád itt ír.

– Ezt mikor küldte? – kérdezte Pine, ügyet sem vetve a furcsa tanácsra.

– Nagyjából akkor, amikor elhagyott téged. Egyik nap benne volt az irodai postámban. Megadtam Timnek az elérhetőségemet, amikor utoljára Virginiában találkoztunk. A levélen nincs feladó. Azt viszont láthatod, hogy Charlestonban, Dél-Karolinában bélyegezték le. Szerintem épp úton volt, hogy találkozzon Timmel, amikor ezt elküldte nekem.

Odanyújtotta a borítékot Pine-nak. A nő úgy bámulta, mintha pisztolyt szegeztek volna rá. Aztán vonakodva bár, de elvette. A kézírásra pillantott a borítékon. Egyértelműen az anyjái volt.

– Azt... azt hiszem, majd később olvasom el – mondta Pine nagyon halkán.

– Már korábban oda kellett volna adnom – jegyezte meg Lineberry remegő hangon. – Nincs rá más mentségem, csak hogy a felnőttéletem nagy részét a titoktartás művészetének szenteltem. Meg kell értened, hogy ezzel nem magamat akarom mentegeni. Csak... ez a valóság. Vagy legalábbis az én valóságom.

– Van benne valami utalás arra, hogy hová mehettek? – kérdezte Pine.

– Én nem találtam ilyesmit.

– Hogy értetted azt, hogy pont az ellenkezőjét kell tennem annak, amit ír?

– Ha elolvasod, rájössz – felelte Lineberry.